

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkeloosheid en
telkens diepere ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communisme productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
200 DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No: 3.
Februari 1936 No: 2.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

VERKIEZING EN EENHEIDSFRONT IN SPANJE!

De parlementsverkiezingen, die Zondag 16 Febr. werden gehouden hebben de driekwart fascistische regering van het anti-revolutionaire bewind de nederlaag bezorgd. Drie grote partijgroepen stonden in de verkiezingsstrijd: Het anti-revolutionaire bloc, het "linkse" bloc, en daar tusschen in het Centrum. Centrum en het anti-revolutionaire bloc hadden tot nu toe de macht.

Het is voor ons om twee redenen van belang, het verloop der gebeurtenissen nader te bekijken. Dat is 1e, omdat na de uitslag der verkiezingen grote "volksbewegingen" ontstonden en 2e, omdat we hier de werking van "eenheidsfronten" der parlementarische partijen in de praktijk zien.

't Is Zondag, stembag. De regering rekent met onlusten en laat in Madrid 7400 agenten, 1600 rechercheurs, 20 pantserwagens en 300 politiautos met radio door de stad circuleren. En een nog grotere macht ligt in reserve gereed. Maar alles verloopt "ruutig", wat in Spanje betekent, dat er slechts enkele doden vallen. De volgende dag komen echter de berichten van een linkse overwinning binnen, en de massa's lopen te hoop om te demonstreren en bestormen o.a. ook het gebouw van de radicale partij. De politie moet op de massa vuren, maar deze weigert te schieten en loopt naar 't volk over. De pantser auto's komen; de massa wijkt niet; de militairen weigeren eveneens. Demonstranten klimmen op de wagens; een pantserwagen rijdt met de rode vlag door de straten.

't Hele land is in gisting. Overal vormen zich spontaan demon-
straties, waarbij duizenden het werk verlaten om mee te demonstreren. De algemene eis is: vrijlating van de politieke gevangenen; opening van de door de regering gesloten volkshuizen, in Catalonie herstel van de vroegere democratische regering. Formeel is deze eis aan de regering gesteld, praktisch werd niet naar de toestemming van de regering gevraagd. De volkshuizen werden eenvoudig weer geopend; de gemeenteraden kwamen weer als van oude bijeen, en nemen weer het be-
wind in handen. In de gevangnissen ontstaan muiterijen en men is al-
gemeen van mening, dat de nieuwe "linkse" regering, zoodra e maar
aan het bewind is, ook op dit gebied aan de eis van de massa toe zal
geven. Toch is de oude regering nog tot op het laatste oogenblik de
"wettelijke" en onderdrukt met militaire macht de opstanden in de ge-
vangnissen, waarbij overal doden vallen. Maar er zijn ook gevallen
bekend, zoals in Valen ia en Saragossa, waar het de politie niet ge-
lukte zoo maar de opstand te bedwingen, , zoals

de berichten luiden: "zelfs de ontboden artillerie onbruikbaar bleek" om de gevangenen tot overgave te dwingen. Hier waren het "vertegenwoordigers der linkse partijen (die) tenslotte trachten de muiters tot overgave te bewegen, en zij zijn daarin geslaagd" (Valencia). Of "de politie verzocht den vier leden der "Generalidad", die in de gevangenis zijn opgesloten, als bemiddelaars op te treden, en inderdaad gelukte het hun, de rust te herstellen" (Saragossa). -- Het is duidelijk, dat de "vertegenwoordigers der linkse partijen" de gevangenen alleen tot overgave konden bewegen door hen de toezegging te doen, dat ze ook zonder opstand in vrijheid worden gesteld, als in de komende dagen de linkse regering aan het bewind komt. (Vandaag, Donderdag, berichten de kranten, dat een nieuwe regering onder Azana is gevormd.) En deze zal zich ook aan deze toezegging houden, voorzover... het geen onverzoenlijke klassestrijders zijn, die ook het nieuwe bewind als vijand tegenover staan. Deze blijven opgesloten.

Dit optreden der linkse partijen bij de opstanden in de gevangenis laat in het klein al de taak der nieuwe "linkse" regering in haar wezenlijke betekenis zien. De sociale spanningen zijn in Spanje zoo hoog gestegen, dat het op het punt van uitbarsten staat. De verkiezingsoverwinning der linkse partijen is nu aanleiding geweest tot een massabeweging, waarvan de bezittende klasse vreest ze niet zoo makkelijk meer onder de duim te kunnen houden. Het beste bewijs hiervoor is de stroom van vluchtende "rijke lui", die bij Gibraltar en op andere plaatsen over de grens gaat. Daarom moet de revolutionaire golf worden opgevangen door op niet wezenlijke punten concessies te doen, en deze taak moeten de "linkse" partijen en de nieuwe "linkse" regering vervullen.

Bij dit al mag niet uit het oog worden verloren, welke rol Spanje in het conflict Engeland-Italië in de toekomst zal spelen. Er komen via Engeland uit Spanje berichten, dat men daar heel goed in de gaten heeft, dat Engeland er belang bij heeft, dat niet een door "binnenlandse twisten" verscheurd Spanje de toestand in de Middenlandsche zee onzeker maakt. Als men nu weet, dat in de Spansche industrie veel Engelsch kapitaal geïnvesteerd is, begrijpt men ook, welke rol de Engelsche imperialistische belangen in de binnenlandse politiek van Spanje kunnen spelen. Het is b.v. heel goed mogelijk, dat ze er aan medewerken om op een belangrijk punt aan de eisen van de massabeweging tegemoet te komen, namelijk waar het gaat om de onteigening van het grootgrondbezit. De doorvoering er van kost het industriekapitaal niets en vergroot de mogelijkheden voor industriele ontwikkeling. (zie Rusland). En als het dan nog wat "ordelijker" als in Rusland gebeurt, namelijk door dat de staat het grootgrondbezit onteigend, maar ook schadeloos stelt, en zelf als grootgrondbezitter het land aan de boeren verpacht, dan kan zich daarmee ook de bezittende klasse als geheel verzoenen.

Ondertusschen hebben ze alle handen vol om de "gemoederen te kalmeeren" en de algemeene werkstaking, waarop van revolutionaire zijde wordt aangedrongen, te voorkomen. De sociaal-democratie en de vakbeweging verzetten zich daar met alle kracht tegen.

En dat is geen wonder. Ze berusten volkomen op de samenwerking van kapitaal en arbeid langs de weg van de parlementaire wetgeving. Het gaat daarom voor hen allen alleen om een regeringswisseling; als er andere ministers zijn, dan is het zaakje voor hen in orde. Daarom sloten ze in Spanje een eenheidsfront met verschillende burgerlijke partijen, waarmee ze nu de macht zullen deelen. Wel is de sociaal-democratie in Spanje er bevreesd voor, zelf in het ministerie plaats te nemen, omdat ze heel goed weten, dat bij de tegenwoordige politieke en economische spanningen allerlei maatregelen TEGEN de arbeidersklasse doorgevoerd

moeten worden. Maar ze willen deze maatregelen wel laten doorvoeren, ZONDER daarvoor door de arbeiders direct aansprakelijk te worden gesteld. Sociaal-democraten, communisten en anarcho-syndicalisten beschikken over 112 zetels en de "linkse republikeinen" (Azaña), het Centrum en de republikeinsche Unie over 111 zetels. (Naar de laatste berichten zijn deze getallen nog iets groter). Maar de leider der socialistten (Caballero) heeft reeds met Valladares (Centrum) en Azaña overlegd, dat de "burgerlijken" maar de ministerzetels moeten bezetten en dat zij dan die regeering zullen steunen. Of anders gezegd: de sociaal-democratie regeert "achter de coulissen", verborgen voor het oog van de arbeiders.

Activiteit van de arbeiders zelf, machtsontplooiing van de massa in de bedrijven, kan alleen hun diplomatieke spel storen. Buitenparlementaire actie zou een splijting van het "eenheidsfront" beteekenen, want de burgerlijke partijen moeten van een zelfstandige beweging der arbeiders, die op een opheffing der burgerlijke orde zou heen sturen, niets hebben. Het "eenheidsfront" is daarom geen machtsontwikkeling van de arbeidersklasse, maar juist een rem voor zelfstandige machtsvorming. De arbeiders worden zoo gevangenen van het eenheidsfront.

Daarom zegt de sociaal-democratie: "Het is duidelijk, dat een algemeene werkstaking onder deze omstandigheden niet slechts overbodig, maar zelfs gevaarlijk is. In de vergadering van hedenavond (Maandag 16.2.'36) heeft de bestuurdersbond van Madrid dan ook het parool van vanochtend herhaald: NIEMAND VERLATE HET WERK". "De geestdrift onder de bevolking is enorm, maar de partij- en vakbonds-discipline voorkomen uitspattingen."

Natuurlijk dient het nog afgewacht, in hoeverre de partijen er in zullen slagen, de activiteit der arbeiders voorloopig althans in te dammen. Spanje is de laatste 10 jaar in voortdurende gisting en deze massabeweging is ten slotte slechts een onderdeel van het groote proces der klassebeweging, die zich in Spanje voltrekt. Maar voor alles moet daarbij duidelijk worden, dat eenheidsfront-bewegingen der parlementaire partijen niets dan verkiezingsmanoeuvres zijn, die de vorming van machtsontwikkeling der arbeiders verhinderen.

Juist in deze tijd, nu overal sterke stroomingen voor het z.g. "eenheidsfront" ontstaan, is het noodig dit remmende karakter ervan aan de kaak te stellen. Wat we noodig hebben, is zelfstandige klassemacht van de arbeiders. Niet de parlementariërs moeten de macht in handen nemen, maar wij zelf, in onze comités van actie, in onze arbeidersraden. Alleen als georganiseerde Radenmacht kunnen we overwinnen. Zoolang deze zich niet kan doorzetten, zakt iedere beweging na een soms geweldig opblaazen weer krachteloos in elkaar.

De laatste massa-bewegingen in Spanje geven daarvan weer een sprekend voorbeeld. De massaas liepen spontaan in demonstraties te hoop. Maar ze wisten niet, hoe een eigen macht te vormen. Bij het terugvloeien der massabeweging blijft daarom het veld onbetwist over voor de "nieuwe" regeerders. En de beweging MOET terugvloeien, wanneer de massa niet iedere maatschappelijke functie in haar eigen werkingsfeer trekt, dus ZELF beheerder van het maatschappelijk leven wordt. Het eenheidsfront der partijen is de aartsvijand van deze zelfstandige machtsontplooiing en speelt daarom alleen in de kaart van de bezitters. Blijvende machtsvorming kunnen we alleen ontwikkelen in het

ALGEMEENE KLASSEFRONT DER ARBEIDERS.

De anti-oorlogsliga in België.

In dit nummer vinden onze lezers twee artikelen, die door ons gedeeltelijk vertaald werden uit het "Bulletin de la Ligue des Communistes Internationalistes", dat in België verschijnt. Het artikel, voorkomende in Nr. 10 (November 1935) van dit orgaan bevat kritische beschouwingen n.a.v. het kongres der Soc. Anti-Oorlogs Liga, dat op 14 en 15 September 1935 te Leuven gehouden werd en de besluiten, die daar genomen werden. Wij hebben gemeend, die gedeelten die voor onze lezers van weinig belang zouden zijn, weg te moeten laten, en hebben, waar nodig, enige verduidelijkende aantekeningen bijgevoegd.

De Internat. Soc. Anti-Oorlogs Liga, een organisatie die beweert links van de Sociaal-democratie te staan, was oorspronkelijk een zuiver radicaal-pacifistische organisatie, die haar aanhangers vooral uit het Vlaamse deel van België recruteerde. Zij ontstond voor enkele jaren als reactie op de houding, die de Sociaal-dem. partij in België (de B.W.P.) inzake de landverdediging en de oorlog innam. De Liga proclamde, als enig middel ter nationale verdediging, de ontwapening, zelfs de z.g. eenzijdige ontwapening.

De Liga ontwikkelde zich dus als een organisatie van pacifisten met "socialistische sympathieën", die zich het beschermheerschap van de B.W.P. overigens graag liet aanleunen. In Juni 1932 schreef een der Ligamensen: "Onze Liga, was, en is en moet zijn een nieuw middel om krachten te werven voor de B.W.P." De voornaamste functies der organisatie bleven in de handen van leden der partij, terwijl de B.W.P. de Liga weliswaar niet officieel erkende, maar toch haar Volkshuizen en bladen ter beschikking van de Liga stelde. De B.W.P. was overigens niet weinig ingenomen, althans in den beginne, met een organisatie, die zich alle moeite gaf om aan te tonen, dat pacifisme en ... landverdediging genoegelijk in te tonen, dat pacifisme en ... landverdediging genoegelijk in de schoot van één en dezelfde partij kunnen samenwonen!

In de tijd, dat het befaamde Plan van de Arbeid zijn debuut maakte, sprak de Liga zich met geestdrift ten gunste van het Plan uit.

Het program der Liga hield zich oorspronkelijk alleen bezig met de strijd tegen de oorlog, was uitsluitend pacifistisch. Later moest de Liga dit program natuurlijk uitbreiden. In de jaren van crisis in de B.W.P. (1932-35) werd de Liga van een links-socialistische stroming in Vlaanderen, tot een verzamelpot van ontevreden socialistische jongeren, die de politiek der B.W.P. te gematigd vonden. Het Plan van de Arbeid redde de B.W.P. en compromitteerde de linkse, die zich er mee hadden ingelaten. De leuze van de Liga werd thans: "Het Socialisme nu!"

5

Zoals bekend heeft de Liga hier in Holland een zusterorganisatie men moet thans zelfs spreken van zusterorganisaties, omdat de activiteit der onderscheidene partijfracties hier bij herhaling tot afsplitsingen voerde. Overigens is de Liga hier te lande steeds van veel minder betekenis geweest dan in België. Het alreeds bestaan van links-socialistische partijen was aan dit laatste natuurlijk niet vreemd.

Bulletin N r. November 1935

Het conflict Italië-Abessinien heeft de Liga er toe gebracht zoals trouwens alle andere stromingen haar positie nauwkeurig te bepalen. Ze duidt de politiek van de Volkenbond als strijdig met de belangen der arbeiders aan, spreekt zich uit tegen elke steun aan dit organisme, waarschuwt tegen de formule: fascisme is oorlog, oorlog is fascisme, daar deze in staat is om de arbeiders in dienst van de democratische landen te stellen, verkondigt, dat het fascisme en de oorlog slechts kunnen worden overwonnen door de revolutionaire omverwerping van het nationale "eigen" kapitalisme, eist, dat de arbeiders met volkomen zelfstandigheid de sancties moeten toepassen die in staat zijn om de oorlogsactiviteit van Italië te belemmeren (verhinderen), en dringt er, te dien einde op aan, dat de Socialistische Internat. en de Vakverenigings-Internationale het parool van de boycot en van de verhinderen van elk transport naar Italië zullen uitgeven. Men ziet dat er onder al deze leuzen en beschouwingen er niet weinig zijn, die een eerlijk en consequent revolutionair moet en zal onderschrijven. Daarom is het des te meer noodzakelijk de omstandigheden grondiger te onderzoeken waaronder de Liga er toe gebracht werd ze te formuleren en de redenen, waarmee zij ze rechtvaardigt. Wij zullen allereerst beginnen met de kwestie, waarover wij het niet eens zijn, namelijk die van de eenzijdige boycot van Italië. Wij onderstrepen het woord eenzijdig omdat wij, tot op heden door niemand de boycot van Engeland hebben horen aan prijzen, niettegenstaande het thans zeer duidelijk is, dat Engeland zich niet minder ijverig dan Duitsland en Italië op de wereldoorlog voorbereidt. De aanhangers van de boycot van Italië rechtvaardigen deze altijd door te verklaren, dat het bij deze gelegenheid gaat om het ondersteunen van Abessinien, dat voor zijn onafhankelijkheid strijdt. Men verwondert er zich over, dat er nog gesproken wordt over de onafhankelijkheid van Abessinien na alles wat er gepubliceerd is over de gevoerde onderhandelingen tussen Italië, En geland en Frankrijk en die betrekking hadden op de verdeling van Abessinien. De onafhankelijkheid van de ethiopische volken is slechts een ellendig voorwensel; zelfs het orgaan van de Liga zelf moet daarin toestemmen.

6
(Waarom wijst de Negus niet op de imperialistische bedoelingen van Engeland en het accoord-gaan van dit land met het verdrag van 1926, dat een grote invloedssfeer aan Italië toeweest? Denk aan een mogelijkheid van een accoord tussen Italië en Engeland in verband met de verdeling van Abessinie, waarbij de onafhankelijkheid van dit laatste ongetwijfeld genegeerd zou worden. Het proletariaat moet solidair zijn met de onderdrukte koloniale volken, elk verbond met welk imperialisme ook, afwijzen, en eveneens afwijzend staan tegenover een verbond met de Ethiopische heersers, die zich met het imperialisme zullen verbinden, als dit hun voorrechten maar eerbiedigt.)

Het kongres van de Liga heeft zijn houding ten opzichte van het oorlogsvraagstuk op de volgende manier vastgesteld. De oorlog tussen burgerlijke staten is slechts een bloedige uitspatting van het wereldkapitalisme, die een voortdurende spanning te voorschijn roept tussen de kapitalistische staten, die of begeerde bezittingen trachten te veroveren of hun gestolen bezittingen proberen te houden. De oorlog is slechts, volgens de uitdrukking, die gebezigd werd op het International-Socialistisch kongres te Stuttgart, het resultaat van een voortdurende concurrentie, teweeggebracht door de bewapeningen van het militarisme. Hij kan slechts winsten afwerpen voor een kleine minderheid van gewetenloze kapitalisten, van politici, journalisten, hoge officieren enz. En, ten slotte, 4. De oorlog, beschouwd van het gezichtspunt van zuiver maar oprecht patriotisme, moet beschouwd worden als een collectieve zelfmoord, in aanmerking genomen de onbegrensde vernietiging door de moderne militaire techniek. De resolutie voegt hieraan toe: Maar de vaderlandsliefde van de grote bourgeoisie gaat niet zover, dat zij bereid is haar eer en waardigheid te offeren voor het behoud van miljoenen mensenlevens zij kan v ooral de verleiding niet weerstaan reusachtige winsten weg te slepen uit deze mensenslaching.

Op het gevaar af voor een wijsneus door te gaan kan men zich niet weerhouden deze resolutie uiterst dubbelzinnig te vinden. Men mag aannemen dat dergelijke vage uitdrukkingen in een haastig bijeengeroepen vergadering gebezigd kunnen worden, maar, in weerwil van alles, een resolutie van een kongres, dat tot taak heeft leiding te geven aan een organisatie en die het vuur der kritiek zal ondergaan, verdient in nauwkeuriger bewoordingen opgesteld te worden. Het is opmerkelijk dat het woord: imperialisme dat reeds meer dan dertig jaar er toe heeft gediend hofverschijnsel aan te duiden der onbedwingbare expansie van het kapitalisme en dat zich aan de basis der oorlogen van ons tijdvak bevindt,

7
er geen enkele maal in gebezigd wordt. De enige toepeling, die er op gemaakt wordt, vindt men in een zin, waarin gezegd wordt, dat het economische nationalisme leidt tot, de steeds dringender noodzakelijkheid om door de oorlog der wapenen, een oplossing voor de economische oorlog te vinden. Wij geloven dat het niet alleen te danken is aan de wens om origineel te zijn, dat de redacteurs het woord "imperialisme" uit hun vocabulaire hebben gebannen of, in ieder geval, wanneer deze wens bestaat, er zeer nauwkeurige politieke redenen voor bestaan. Paragraaf 4 van de resolutie, die door ons in zijn geheel geciteerd werd, stelt ons in staat deze redenen te benaderen. Omdat de landverdediging niet tot een uitkomst kan leiden, gezien de onbegrensde vorderingen van de vernietigende kracht der oorlogswerktuigen, daarom zou men de vaderlandsverdediging moeten opgeven. Maar dat zijn juist de zelfde redenen als waarvan de Liga gebruik gemaakt heeft, toen zij openlijk een pacifistische organisatie was, en daarin de hollandsche sociaal-democraten nabootste, die speculeerden op de traditionele afkeer van het hollands volk van het militarisme en geloofden, dat een toekomstige oorlog evenals de laatste hen zou sparen, en zich uitspraken ten gunste van de middellijke en eenzijdige ontwapening van Holland. De leiders van de Liga, die zich er soms beroemen de navolgers te zijn van Marx, Luxemburg en Lenin, rekenen dus precies zo als blatende of ... verdachte pacifisten. Even onjuist is de bewering, die in dezelfde paragraaf is opgenomen, dat de grote bourgeoisie niet in staat is haar "eer" en "waardigheid" te offeren op het altaar van het vaderland en waarin als voornaamste drijfveer tot de oorlog de verlokking van de grote fortuinen die er te behalen zijn, wordt genoemd. De geschiedenis heeft getoond, dat de "eer" en de "waardigheid" van de bourgeoisie niet zwaar wegen, wanneer haar belangen in gevaar zijn en dat zij bereid is de grootste vernederingen te ondergaan, zolang zij zich niet gereed voelt om de situatie met wapengeweld te veranderen.

Het meest recente voorbeeld hiervan is de Duitse republiek van Weimar.

De verlokking der oorlogswinsten is bij lange na niet de sterkste drijfveer tot de oorlog. De wapenindustrie is wel machtig, maar verre van almachtig. Als de wapenindustrie een staatsindustrie werd, dan zou dit natuurlijk in het minst niet het feit wegnemen, dat de oorlog in strijd is met de historische belangen der arbeidersklasse. Engeland wordt bij zijn streven om Italië de voet dwars te zetten, volstrekt niet gedreven door het vooruitzicht op belandrijke winsten, maar riskeert in tegendeel een stuk van zijn wereldrijk te verliezen. Het is volkomen verwerpelijk, oorlog en vrede als afhankelijk van de "eer" en "waardigheid" gevoels der bourgeoisie voortstellen.

6
Een voorval, dat een tamelijk belangrijke plaats op het kongres innam, werpt een nog levendiger licht op de woordenrijkheid van de leiders der Liga. Zoals wij reeds hebben opgemerkt, willen sommigen van hen zich gaarne doen doorgaan voor volgelingen, zelfs voortzetteren van het werk van Marx, Luxemburg en Lenin, in ieder geval, zij ontkennen ten sterkste pacifisten zonder meer te zijn. En het feit, dat zij ieder ogenblik verklaren, dat alleen het socialisme de oorlog onmogelijk kan maken, kan werkelijk de indruk vestigen, dat zij het revolutionaire defaitisme, tijdens de laatste wereldoorlog verdedigd door Lenin en Luxemburg, tamelijk dicht benaderen. De sectie Antwerpen van de Liga, had, onder invloed van den vroegeren communist-internationalist alk, een resolutie voorgesteld, die gesteld was in over het algemeen juist te bewoordingen, waarin de rol van het imperialisme was geaccentueerd. De resolutie kwam zeer juist tot de gevolgtrekking, dat de voorbereiding van het revolutionaire defaitisme in geval van een Imperialistische oorlog inhield het verwerpen van de pacifistische opvatting, volgens welke iedere actie tegen de oorlog berust op de welgering der massa's er aan deel te nemen op het ogenblik dat het kapitalisme hem ontketend. Het bestuur van de Liga weigerde eenvoudigweg deze resolutie voor het kongres in de secties te laten bespreken, door te verklaren dat de geest der resolutie in strijd was met de grondbeginselen der Liga. Het kongres keurde deze zienswijze goed en het resultaat is, dat alk en zijn kameraden thans door de Liga zijn uitgesloten. Zo is dus de proef geëindigd, waartoe alk ondanks de waarschuwingen onzer organisatie besloten had, een proef waarvan de uitkomst trouwens te voorzien was.

Maar het interessantste van deze geschiedenis is de manier, waarop de leiders van de Liga de noodzakelijkheid bestrijden om nu, op dit ogenblik, het revolutionaire defaitisme voortebereiden. Voor hen moet men verwerpen, want het aannemen, betekent stilzwijgend aannemen, dat het proletariaat niet in staat is de oorlog te voorkomen, daar het revolutionaire defaitisme van toepassing is op een situatie dat de oorlog reeds een feit is. Het moet gezegd worden dat de leiders van de Liga niet de enigen zijn die er zo over denken; de franse revolutionaire syndicalist, Serret schijnt een soortgelijke positie te verdedigen wanneer hij het ontketenen van een preventieve revolutie, aanprijst om de oorlog te verhinderen. Het moet gezegd worden, dat een dergelijke stellingname buitengewoon radicaal lijkt en dat, gezien de zelfverzekerdheid waarvan haar aanhangers blijk geven, zij, die er de nadruk op leggen dat men het revolutionaire defaitisme moet voorbereiden, zeer vage en vreesachtige opportunisten schijnen te zijn. De socialistischen willen evenmin "zich neerleggen" bij het beschouwen van de oorlog als onvermijdelijk. (II.) Maar wat te zeggen?

9
hoe een preventieve revolutie te ontketenen, die het uitbreken van de oorlog zal verhinderen. Over de revolutie spreken dat is goed en betrekkelijk gemakkelijk. Haar voortebereiden en te maken, dat is heel wat anders. Hoe kan men ernstig over de revolutie spreken, terwijl de arbeiders nog hun vertrouwen schenken aan partijen; socialistische en communistische, die agenten van de bourgeoisie zijn geworden en die tot taak hebben het proletariaat in de komende oorlog mee te slepen. Het is geen blijk geven van pessimisme, maar in tegendeel, juist van doorzicht, te geloven, dat, ondanks onze vurige wens, er negen kansen op tien zijn - vooral wanneer men rekening houdt met de internationale tegenstellingen, die steeds heviger op elkaar botsen - dat de revolutie niet voor de oorlog zal uitbreken. Wat is er logischer dan thans te voorzien de weg die de arbeiders zullen moeten gaan, om uit de oorlog te geraken. De resolutie van Stuttgart waarnaar de Ligabeweging verwijst, hield met een mogelijke nederlaag van de strijd der arbeiders tegen de oorlog niettemin zou uitbreken, volgt wat zij zeiden: "In geval de oorlog niettemin zou uitbreken, hebben zij, d.i. de arbeidersklasse en haar afgevaardigden) de plicht tussen beide te komen om hem onmiddellijk stop te doen zetten en met alle macht de door de oorlog geschapen economische en politieke crisis te benutten om de diepste lagen der bevolking in beweging te brengen en de val der kapitalistische heerschappij te verhaasten.

Het waren dus pessimisten die toen, in 1907 - liet wel 1907 en niet 1935 - deze passage in de resolutie van de socialistische Internationale lieten opnemen? Het was de linker vleugel der socialistische beweging die hem liet opnemen tegen de opportunisten. Dat heeft deze linker vleugel niet weerhouden deelen nemen aan de strijd tegen de oorlog en toen de oorlog uitbarstte, waren het die zelfde Leninisten, die trouw bleven aan het arbeidersinternationalisme, terwijl de anderen delnamen aan de regeringen der "nationale eenheid".

Liebaers, die op het kongres de grote "Leninistenvreter" werd, heeft moeite een argument te vinden, om zich te verzetten tegen het doen herinneren aan de plicht om het revolutionaire defaitisme in geval van oorlog in praktijk te brengen. Hij verwerpt niet a priori (van te voren) de mogelijkheid van een nederlaag van de proletarische strijd tegen de oorlog, maar hij vindt het ongelegen deze mogelijkheid onder ogen te zien om de strijd tegen de oorlog niet te verzwakken. Maar wij geloven, wij moeten geloven, omdat wij willen, dat de massa er op voorbereid kan worden een hevige weerstand te bieden in geval de oorlog wordt ontketend, zo schrijft hij.

"Wij moeten geloven - omdat wij het willen..." Dat zijn wel de laatste argumenten van al de blatende pacifisten, van alle bankroeters-opportunisten. Zij willen, zij geloven, alsof zij het waren die beslissen. En zij die het niet willen geloven, er uit "Dit subjectivisme, dit ultimatieme heeft niets

(11) Een onzer kameraden, die in een openbare vergadering de noodzakelijkheid aantoonde om de oorlog, als hij uitbrak, om te zetten in de revolutie, haalde zich de volgende scherpe vermaning van de plaatsvervangende afgevaardigde, "jeune garde" Bohy op de hals: "Gij ondermerpt u van te voren aan de oorlog. Wij socialistën, willen voorkomen dat hij uitbreekt." Zoals iedereen weet, behoort Bohy tot een partij die regelmatig voor de oorlogsbegrotingen stemt. Men ziet het: er zijn nog sinistere grappenmakers op dit ondermaanse

gebracht hebben, de motie van de Trotskisten over het "revolutionaire stand van de Liga niet voort uit het feit, dat zij dit (n.l. het revolutionaire defaitisme) met opzet afwijst. In tegendeel, de Liga zou het "revolutionaire defaitisme" aanvaarden, maar het thans aanvaarden, dat het betekent te erkennen, dat de oorlog onvermijdelijk is. Nu is het juist dat wat de Liga niet wil aanvaarden, ons erbij hebben neergelegd, dat wij met gelatenheid de oorlog en het fascisme als onvermijdelijkheden tegemoet zien. Wij hadden geschreven, dat er negen kan- sen op de tien waren, dat de revolutie op de oorlog zou volgen in plaats van er aan vooraf te gaan. Waarop Liebaers antwoordt: "Goed, maar wan- neer er slechts één enkele kans van slagen is, wat blijft ons dan nog anders te doen over dan alles in het werk te stellen om deze kans te benutten." Bijgevolg zou men kunnen meenen

(1) Het Vlaamsche weekblad van de Liga/

om de vraag hoe deze ongelukkige kans het best te benutten. Laat men dat vooral niet gelooven. Daar ligt het geschil niet. Want, wanneer toegegeven wordt, dat het vraagstuk werkelijk zoo gesteld moet worden als Liebaers het stelt: alles in het werk stellen om de revolutie vóór de oorlog te doen uitbreken, wat zijn dan de praktische consequenties, die de Liga daaruit zou moeten trekken? Is men niet van meening, dat men de Liga dan de vraag zou moeten stellen: Hoe wilt ge de revolutie voorbereiden? Op deze vraag hebben wij van de Liga nog nooit het geringste antwoord vernomen, dat iets waard was.

Wat betreft het program is de Liga er altijd bij om het program van Quaregnon aan te halen, dat nog momenteel het program van de BWP is. En wat de organisatie aangaat? De Liga heeft niet altijd de BWP verloochend. Liebaers beroemt er zich dikwijls op, dat hij in 1918 reeds de noodzakelijkheid heeft ingezien om de Russische revolutie te verdedigen - die van October wel te verstaan - en dit openlijk heeft verkondigd. (2)

Maar wat te denken van deze zoo scherpzinnige revolutionair in 1918 ten minste die in 1935 zich nog altijd op sleeptouw van de BWP bevindt. Laten wij wel verstaan; het gaat er niet om, ruzie met Liebaers te zoeken, omdat hij zich niet zou hebben uitgesproken voor de IVde of zooveelste Internationale! Wat ons belang inboezemt, is niet, of Liebaers deel uitmaakt van die of die groep, die de noodzakelijkheid van het scheppen van een "nieuwe" Internationale, de "werkelijke" Internationale, verkondigt. Wat wij moeten weten, is, of Liebaers denkt, dat het proletariaat met de huidige instellingen revolutie kan maken, ja, of neen. Hier zal hij ons dan misschien ook kunnen antwoorden, dat het ons niet onbekend kan zijn, dat hij menigmaal de actie van de IIde en IIIde Internationale veroordeeld heeft. Dat antwoord voldoet ons niet, want hij is de Tweede Internationale toegedaan. Er is meer; hij verklaart, dat het niet in zijn brein opkomt, een politieke formatie tegenover de BWP te stellen. Hij ontkent ten sterkste, dat de Liga een partij is. Men zal wel weten toestemmen, dat dit alles niet heel duidelijk is en weinig geruststellend, en men zal in weerwil van alles moeten toelaten; dat wij ons tamelijk veeleischend betoonen, wanneer een groep voor zichzelf het monopolie van scherpzinnigheid opeischt, - zooals de Liga het voortdurend doet. Wat dit betreft heeft Liebaers de Stalinisten niets te verwijten, die bij elke gelegenheid en overigens terecht, door hem worden becritiseerd.

Om al de redenen, die wij zoo juist hebben uiteengezet, meenen wij het recht te hebben, wantrouwen te betoonen en te koesteren ten opzichte van de leiders van de Liga. Het geval is, dat onze kritiek juist op het oogenblik wordt uitgesproken, dat de Liga zich de toegang tot de Volkshuizen en het gebruik van de socialistische kranten ziet ontzeggen. De vergelijking tusschen onze kritiek en deze maatregelen kan worden gemaakt en zij, die een voorliefde hebben voor de verwarring, zullen niet nalaten ze te maken. Het is ons onmogelijk, van te voren de afloop te beoordeelen van een strijd die de Liga op dit oogenblik tegenover de BWP voert. De zeldzame socialistische partijen, die het voorrecht hebben, gevolmachtigden der bourgeoisie te hebben, kunnen en mogen geen sterke opposities in hun schoot dulden. Dit is ook het geval met de BWP. Wij gelooven, dat hoe meer wij de oorlog naderen, hoe kleiner de ruimte voor oppositie in deze partijen wordt, tenzij ze voor goed worden gehouden, om aan de macht te komen; maar dat is

nog niet het geval in België. Het is dus niet geheel en al onmogelijk, dat opposities zich, ondanks zichzelf, uit de BWP zullen zien uitsluiten en genoodzaakt zullen zijn, de vorm van een onafhankelijke groepering aan te nemen. Maar het zou niet de eerste keer zijn, dat dergelijke groeperingen de sociaal-democratie en dus de samenwerking met het kapitaal slechts de rug toekeeren, om... er weer bij terecht te komen langs een min of meer bochtige en langdurige omweg.

Het meest duidelijke feit was dat van de Duitse Onafhankelijke Socialistische Partij tijdens de oorlog (de USP). Een reden te meer om zich de les, die het feit met zich brengt, niet te laten ontgaan. Liebaers probeert ook geestig te zijn, waar het de "leuze" van "De algemeene internationale werkstaking!" betreft, die wij zouden hebben "mitgegeven" in een van onze laatste manifesten. Hij wendt voor, dat wij dit zouden hebben gelanceerd als een vast parool. Feit is, dat wij ons geen illusie maken van de mogelijkheid deze leuze onmiddellijk te verwerklijken, niet meer dan Liebaers. Wij wilden daarmede de beteekenis aanduiden van de te bevorderen proletarische actie in tegenstelling met de leuzen, die door de sociaal-democratie worden uitgegeven. Liebaers heeft ongetwijfeld gemeend, dat wij deze leuze uit eigen kracht wilden verwerklijken.... anders heeft zijn opmerking geen zin.

(2) Wij hebben de zaak niet kunnen nagaan, maar, tot het tegendeel wordt bewezen, willen wij aannemen, dat Liebaer de waarheid heeft gesproken.

(((((.....))))))

Verantwoording vrijwillige bijdragen 7 - 22 februari:

G.M. te A. f 0.10 + 0.10 W.M. te H. f 0.25 v/d L. te A. f 0.10 + f 0.10 Haarlem f 3.35 F. Br. te A. f 0.25 S.N. te A. f 0.10 Z. te A. f 0.10 B. te A. f 0.05 Fl. te A. f 0.20 v.L. te A. f 0.10 Br. te A. f 0.10 G.Sch. te A. f 0.10 Me. te A. f 0.20 Rotterdam f 0.55 Als aanvulling verantwoording Januari-nummer: B.V. te A. 2 maal f 0.75 voor RK.

Aan de lezers:

Van de PIC "KLASSENSTRIJD IN OORLOGSTIJD" is een brochure gedrukt in beperkte oplage, die verkrijgbaar is tegen 5 cent.

Wij vestigen de aandacht op onze uitgaven, waaronder:

GRONDBEGINSELEN DER COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE 50 ct. (per post 60 cent).
HET WEZEN VAN DE MENSCHELIJKE HOOFDARBEID, door Joseph Dietzgen.
Vertaling Herman Gorter (25 ct. p.p. 35 ct.)
STELLINGEN OMTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN, PARTIJ EN DICTATUUR 5 cent.

In de serie Marxistische Geschriften (Prijs per nummer 10 cent).

- No: 1 Over Proletarische Doelstelling en Vraagstukken van Tactiek
- No: 2 Darwinisme en Marxisme.
- No: 3 De Beweging van het Kapitalistisch Bedrijfsleven
- No: 4 Ethiek en Socialisme & Het Historisch Materialisme
- No: 5 Stellingen over het Bolsjewisme
- No: 6 De Tegenstellingen tusschen Luxemburg en Lenin
- No: 7 De Ontwikkeling van de Buitenlandsche Politiek van de Sovjet-Unie (in voorbereiding).

In de "Gorterserie" o.m.:

- Het historisch materialisme.....20 cent.
- Open brief aan Partijgenoot Lenin....10 cent.
- Het Communistisch Manifest.....10 cent.

Verder is verkrijgbaar de "Rätekorrespondenz" - Theoretisches- und Diskussionsorgan für die Rätebewegung. Prijs per nummer 10 cent.
Inhoud van het laatst-verschenen nummer (December 1935)
Der Bergarbeiterstreik in Belgien Mai 1935.
Klassenkampf im Kriege.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens dieper ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productis en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

Negende Jaargang No: 4.
Maart 1936 No: 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

DE ONTWIKKELING VAN DE BUITENLANDSCHE POLITIEK DER SOWJET-UNIE.

De jongste wendingen in de politiek van een aantal bij de Komintern aangesloten partijen, wordt wel de 4e Aug. van de Derde Internationale genoemd. Hoe voor de hand liggend een dergelijke vergelijking ook schijnt, toch geeft zij de feiten hiermee niet juist weer. Wanneer men van de wijze van uitdrukking der Komintern frasologie afziet en zich tot de kern van de zaak bepaalt, zal men moeten inzien dat dergelijke conclusies niet opgaan. Want de huidige toestand van de Komintern politiek beteekent slechts een logische voortzetting van de ontwikkeling, die met de binnen- en buitenlandse politiek van de russische revolutie onder Lenin werd ingezet.

Het zijn (oud)bekende feiten, dat de Komintern volkomen afhankelijk is van de russische buitenlandse politiek en dat deze omgekeerd afhangt in de eerste plaats van de ontwikkeling in Rusland zelf, en in de tweede plaats echter ook van de houding van Rusland ten opzichte van de toonaangevende machten van het kapitalistische en imperialistische wereld systeem. Een schets van de ontwikkeling der russische buitenlandse politiek zal dit met voldoende duidelijkheid aantonen.

De periode der revolutie.

De bolsjewiki gingen de wereldoorlog in met een program voor de russische revolutie, dat in alle groote lijnen reeds uitgewerkt was en tengevolge van de noodzakelijkheid van de strijd tegen de/niet/imperialistische oorlog, internationaal werd. Dit program was gebaseerd op een proletarische internationale, zooals dit door de linksche marxisten rondom Luxemburg vertegenwoordigd werd. Het was veeleer gebaseerd op de sociale en buitenlandse politieke voorwaarden van de russische revolutie zelf, die door het samen treffen van de actief-imperialistische politiek der Europeesche grootmachten en van de koloniale onderdrukking van de Aziatische boerenbevolking groeide. Aan de hand van dit samen treffen ontwierp Lenin het volgende beeld van zijn anti-oorlogs en revolutie politiek. De wereldoorlog is een imperialistische oorlog, die door actie-imperialistische revolutie moet worden beëindigd. Dit is een internationale taak, die de socialisten van ieder land in hun eigen land moeten uitvoeren. Wij russen moeten om te beginnen "als kleinste kwaad" de nederlaag van het Czarisme tot stand brengen en dit door een arbeiders en boerenrevolutie